

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/54/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820200380
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3820200380.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členov senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: K., proti žalovanej: E., o určenie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. júla 2020, č.k. 14Csp/4/2020-88, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou zamietol žalobu v časti o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o trovách konania **z r u š u j e** a v tomto rozsahu **v r a c i a** vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal tak určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ako aj určenia, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Súčasne o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na nich náhradu v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu tamojšiemu súdu dňa 29.1.2020, doplnenou podaním doručeným súdu dňa 13.3.2020 a podaním doručeným dňa 16.6.2020 sa žalobca domáhal, aby súd určil, že zmluva o splátkovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.3.2017, uzatvorená medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovanou ako veriteľom obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a zároveň aby tiež určil, že úver poskytnutý žalobcovi na základe uvedenej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Dôvodil, že v období uzatvorenia zmluvy mal žalobca dvadsať rokov a nemal žiadnu vedomosť o úveroch. Vysoký úrok sa mu javí ako zneužitie mladých pre väčší zisk. Pri uzatváraní zmluvy mu bolo oznámené iba koľko bude splácať a ako dlho. Vytláčenú zmluvu mal rovno podpísať tam, kde mu pracovníčka žalovanej ukázala a nemal žiadnu možnosť ovplyvniť alebo si aspoň prečítať zmluvu a všeobecné podmienky. Keďže zmluva má charakter vopred pripravenej formulárovej zmluvy, ktorú používa žalovaná voči neurčitému okruhu spotrebiteľov a ktorej obsah nemá spotrebiteľ možnosť ovplyvniť, úver považuje žalobca za bezúročný a bez poplatkov. Mal snahu sa dohodnúť so žalovanou mimosúdne a poslal jej návrh dohody o ukončení splácania úveru, s čím nesúhlasila. Podľa žalobcu bola zmluva uzatvorená v rozpore so smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách pretože táto smernica ukladá vypracovanie zmlúv jednoduchou zrozumiteľnou rečou pre spotrebiteľa, aby mal príležitosť preskúmať všetky podmienky a aby nemal o nich pochybnosti a rovnako zaväzuje dodávateľa poskytnúť spotrebiteľovi odbornú pomoc,

ktorá mu však nebola pri uzatváraní zmluvy poskytnutá. Podľa žalobcu v zmluve absentujú náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) a písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva obsahuje aj neprijateľné podmienky, čo má preskúmať ex offio súd. Bez požadovaného určenia, je podľa žalobcu jeho právo ohrozené a právne postavenie neisté. Žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe namietala, že podanie žalobcu, označené ako žaloba nemá zákonom vyžadované náležitosti. Tvrdila, že podal žalobu s úmyslom vyhnúť sa plneniu svojich právnych povinností a bez relevantného dôvodu tak žalovaného majetkovo poškodiť. Väčšina tvrdení je nespôsobilá ovplyvniť podstatu konania, tieto popiera. Právna norma umožňujúca určiť neprijateľné zmluvné podmienky v slovenskom právnom poriadku neexistuje. Žalovanej nie je známe, že by bol návrh zmluvy prijatý s výhradami, resp. žalobca vôbec netvrdí, že by požadoval vykonanie nejakých zmien, podmienky boli individuálne dojednané, mal možnosť návrh neprijať, resp. požadovať vykonanie zmien atď. Žalobca zoznámenie sa s obsahom zmluvy a viazanosť jej obsahom písomne potvrdil a uvedené (písomný prejav) nemôže ústne popierať s odstupom niekoľkých rokov od uzatvorenia zmluvy a akurát v čase, keď sa snaží vyhnúť plneniu svojich riadne prijatých záväzkov. Predmetná úverová a záložná zmluva v celom rozsahu odráža vôľu zmluvných strán, je vyvážená, neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky a je v celom rozsahu platná. Žalobca v následnom vyjadrení uviedol, že v zmluve sú dojednané neprijateľné podmienky, tiež absentuje uvedenie predpokladov použitých pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ktoré údaje musia byť uvedené priamo v zmluve. Okrem toho majú byť uvedené konkrétne parametre týkajúce sa konkrétnej zmluvy tvoriacej predmet konania tak, aby po dosadení do vzorca pre výpočet RPMN bolo možné túto RPMN určiť, pretože iba takýmto spôsobom je možné skontrolovať správnosť údajov o RPMN. Absencia tejto náležitosti má za následok, že úver za považuje za bezúročný a bez poplatkov. Do kategórie predpokladov použitých na výpočet RPMN je potrebné zaradiť ich matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k stanovenej výške RPMN. Bez príslušného matematického výpočtu nie je spotrebiteľ schopný preveriť správnosť výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy, čo má vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Žalobca bol uvedený do omylu, spoliehal sa na dobromyseľnosť dodávateľa (banky), na jeho čestný prístup, podpísal vopred pripravenú formulárovú typovú zmluvu tak ako mu bola predložená, bez možnosti zmluvu pripomienkovať, pričom mu nebola poskytnutá odborná pomoc. Žalobca je presvedčený, že žalovaný proti nemu použil nekalé podmienky a nečestný postup a teda porušil § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Neinformovanosť spotrebiteľa mu nemôže byť na ujmu. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvala na svojich výhradách, tiež namietala, že žalobca neuvádza, ktoré predpoklady a ktoré numerické parametre na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve údajne absentujú. Obsah žaloby predstavuje len súhrn teoretických a všeobecných tvrdení, bez toho, aby boli skutkovo individualizované vo vzťahu k tomuto sporu. Tvrdenia žalobcu sú neurčité, bez vzájomnej súvislosti a logickej nadväznosti a len preukazujúce to, že ide o kompilát generických konštatovaní z iných podaní. Súd vo veci nariadil pojednávania. Žalobca prostredníctvom zástupkyne na pojednávaní tiež tvrdil, že mu bol počas uzatváraní zmluvy pracovníčkou žalovanej vnútený sporiaci účet. Na podpis mu bola predložená len nalistovaná zmluva, celú zmluvu prezrel až neskôr. Do ročnej percentuálnej miery nákladov neboli podľa žalobcu zahrnuté náklady na poistenie úveru. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že zmluva obsahuje správny údaj o RPMN, ďalej obsahuje správny údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa a obsahuje aj ostatné náležitosti. Určovacia žaloba má preventívny charakter a ak niekto tvrdí už konkrétne porušenie práva z právneho vzťahu a tvrdí, že mu z tohto porušenia práva a vyplýva nárok, mal by sa domáhať tohto nároku žalobou podľa § 137 písm. a/ CSP, keďže v takomto prípade určovacia žaloba nemôže vyriešiť obsah právneho vzťahu spôsobom, ktorý by bol konečný, čo zároveň vylučuje možnosť s ohľadom na zásadu procesnej ekonómie, aby bola určovacia žaloba úspešná. Žiadala žalobu zamietnuť.

3. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 497, § 499 Obch. zákonníka, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 5, 6 Obč. zákonníka, § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), § 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 4 zák. o spotrebiteľských úveroch, § 1 ods. 1, 2, 4 Nariadenia vlády č. 87/95 Z.z., § 21 ods. 2, 4 zák. o spotrebiteľských úveroch, § 137 písm. d/ CSP, § 298 ods. 1 CSP, posúdil zmluvný vzťah, ktorý má pôvod v Zmluve o splátkovom úvere zo dňa 15.03.2017 ako spotrebiteľský, na ktorý je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva (§ 52 a nasl. Obč. zákonníka, tiež zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) za súčasného záveru existencie naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe s odkazom na § 137 písm. d/ CSP v spojitosti s § 11 ods. 4 zák. o spotrebiteľských úveroch vo svetle ktorých dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby v oboch jej častiach. Zmluvu o úvere vzhľadom na jej povahu posúdil

ako spotrebiteľskú, na ktoré dopadajú normy spotrebiteľského práva. Na základe nej poskytla žalovaná žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 6.000,- eur. Výška úrokovej sadzby bola 20,90%, táto výška bola fixná až do splatnosti a však po poskytnutí zľavy bola skutočná konečná výška úrokovej sadzby 18,90%. Výška mesačnej splátky bola 189,77 eur, splatnosť splátky bola 30. deň v kalendárnom mesiaci. Prvá splátka bola splatná 30.4.2017, posledná (konečná splatnosť úveru) 30.3.2021 a počet splátok bol 48. Žalovaná v zmluve uviedla výšku ročnej percentuálnej miery nákladov 23,96%. Celková čiastka spojená s úverom bola 9.108,31 eur. Súčasťou úverovej zmluvy bolo zároveň poistenie úveru s poplatkom za poistenie 8,35 eur mesačne splácanom v rámci mesačnej splátky úveru. Žalobca v žalobe uviedol, že žalovanej do podania žaloby uhradil sumu 6.011,90 eur. Po preskúmaní zmluvy vo svetle § 53 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie posúdil, že zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky a za takéto nemožno považovať ani dojednanie o poplatku a úroku, ktoré za neprijateľné považoval žalobca. Zo zmluvy o úvere nevyplýva žiaden taký poplatok, ktorého výška by bola neprimeraná. Zmluvný úrok spolu s inými plneniami tvorí v zmysle ustanovenia § 1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. odplatu veriteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Výška tejto odplaty, t.j. aj úroku nesmie v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty sa v zmysle § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novo poskytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Súd sa preto zaoberal tým, či odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, t.j. v tomto prípade zmluvný úrok vo výške 18,90 % je v súlade s ustanovením § 53 ods. 6 OZ v spojení s § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Úver, ktorý poskytnutý žalobcovi bol vo výške 6.000,-eur, so zmluvnou splatnosťou od jedného roka do päť rokov. Podľa Súhrnných informácií o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2016, zverejnených na internetovej stránke Ministerstva financií ([www. mfsr.sk](http://www.mfsr.sk)), ktoré si súd pripojil, pri „Ostatných spotrebiteľských úveroch so zmluvnou splatnosťou nad 1 do 5 rokov vrátane“ bola priemerná výška RPMN 11,39 %. Najvyššia prípustná výška odplaty bola vo výške dvojnásobku tejto hodnoty, čiže 22,78%. Pokiaľ žalovaná ako dodávateľ požadovala v zmluve o spotrebiteľskom úvere odplatu vo výške 18,90%, neprekročila tak najvyššiu prípustnú výšku odplaty a postupovala súlade so zákonom. Tvrdenie žalobcu že zmluvný úrok je neprimeraný, tak nebolo dôvodné. Tvrdenie žalobcu, že úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva neobsahuje správny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, podľa žalobcu v nej nie je zahrnutý poplatok za poistenie a zároveň v zmluve nie sú uvedené predpoklady použité pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (podľa žalobcu majú byť uvedené konkrétne parametre týkajúce sa konkrétnej zmluvy, tvoriacej predmet konania, teda numerické uvedenie konkrétnych údajov tak, aby po dosadení do vzorca pre výpočet RPMN bolo možné túto RPMN určiť, pričom do kategórie predpokladov použitých na výpočet RPMN je podľa žalobcu potrebné zaradiť ich matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN) posúdil ako nespôsobilé k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere vyplýva, že zákon v čase uzatvorenia zmluvy vyžadoval (aj v súčasnosti je táto úprava rovnaká avšak pod písmenom h/), aby bola v zmluve uvedená výška ročnej percentuálnej miery nákladov a všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Zákon nevyžaduje uviesť v zmluve priamo vzorec výpočtu RPMN, ani samotnú konkrétnu rovnicu po dosadení do tohto vzorca, na základe ktorej je RPMN vypočítaná. Vzorec výpočtu výšky RPMN je uvedený v prílohe II. zákona č. 129/2010 Z.z. a je zodpovednosťou veriteľa (dodávateľa), aby výšku RPMN vypočítal na základe tohto vzorca správne. Zákon požaduje uviesť len výslednú výšku RPMN vypočítanú na základe vzorca a predpoklady, ktoré sa na výpočet RPMN používajú. Zo zmluvy vyplýva, že veličiny, t.j. predpoklady, ktoré sa používajú pri výpočte RPMN (výška splátky, frekvencia splátky, doba trvania zmluvy) zmluva obsahuje. Podľa názoru súdu teda žalovaná splnila povinnosť, ktorú jej ukladá ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ (teraz h/) zákona č. 129/2010 Z.z.

Súd vykonal aj kontrolný výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov pomocou aplikácie, ktorú má k dispozícii vo svojom programovom vybavení a konštatuje, že výpočet RPMN uvedený v zmluve o úvere je správny, keďže výška RPMN zahŕňa aj poplatok za poistenie. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že úverová zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a zároveň úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol za použitia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP a keďže bol žalovaný v spore plne úspešný, súd mu priznal nárok na náhradu 100% trov konania s tým, že o konkrétnej výške trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, uvádzajúc, že jeho odvolanie smeruje voči rozhodnutiu ako celku, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uplatňujúc odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces a nesprávne právne posúdenie) namietal nesplnenie zákonnej povinnosti súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že tento ex offa (dokonca ani na priamu námietku žalobcu) neskúmal a neposudzoval konanie žalovanej pred uzatvorením zmluvy s odbornou starostlivosťou (skúmanie bonity), čím sa naviac odklonil od záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-679/18 v spojení s rozsudkom Súdneho dvora EÚ C-449/13, vychádzajúc zo záverov ktorých, nemožno o tejto povinnosti pochybovať, ako ani o tom, že dôkazné bremeno preukázania konania dodávateľa s odbornou starostlivosťou je vždy a zásadne na veriteľovi, nikdy nie na spotrebiteľovi, pričom keďže ide o rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, od ktorých sa takto súd prvej inštancie odklonil, mal povinnosť sa s tým v odôvodnení náležite vysporiadať, čo však neučinil, v dôsledku odôvodnenie rozhodnutie nespĺňa parametre dané zákonom. Poukazuje na to, že priamo žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (konkrétne v žalobe zo dňa 29.01.2020 na strane 3) poukazoval na povinnosť žalovanej postupovať s odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi (§ 3 OZ), čo však súd prvej inštancie úplne odignoroval a s touto jeho námietkou (ako ani ex offa s touto problematikou) sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. V súvislosti s tým poukazuje na ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch ďalej len „ZoSpÚ“), vychádzajúc z ktorého veriteľ je povinný pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, tiež na ust. § 11 ods. 2 uvedeného zákona, v zmysle ktorého pri nekonaní veriteľa v zmysle vyššie uvedeného nastupuje sankcia pre neho v podobe toho, že nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a v prípade hrubého porušenia povinnosti danej ust. § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Odvoláva sa na rozhodnutia SD EÚ C-679/18 a C-449/13, z ktorých tiež cituje, vzťahujúce sa k problematike povinnosti konania dodávateľa s odbornou starostlivosťou a ex offa povinnosti prieskumu súdov plnenia si tejto povinnosti zo strany dodávateľa. Nestotožňuje sa tiež so závermi obsiahnutými v bode 43 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom tento uvádza, že zákon nevyžaduje uviesť v zmluve priamo vzorec výpočtu RPMN ani samotnú konkrétnu rovnicu pri dosadení do tohto vzorca, na základe ktorej je RPMN vypočítaná (v rámci povinnosti uviesť predpoklady pre výpočet RPMN) s odkazom na to, že vzorec výpočtu RPMN je uvedený v prílohe II. zákona č. 129/2010 Z.z. a je teda zodpovednosťou veriteľa, aby túto vypočítal správne, pričom samotný proces výpočtu však podľa názoru súdu nemusí byť v zmluve uvedený. Tento výklad považuje ho za rozporný so samotným ZoSpÚ, Smernicou a judikatúrou SD EÚ. ZoSpÚ v § 9 ods. 2 písm. k/, ako aj Smernica v článku 10 ods. 2 písm. g/ vyžadujú, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere boli uvedené všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery, čo slúži na kontrolu správnosti postupu poskytovateľa spotrebiteľského úveru pri vypočítaní RPMN zo strany orgánov kontroly vrátane súdov a tiež na informovanie spotrebiteľa. Pokiaľ v zmluve tieto predpoklady nie sú uvedené správne, či úplne, má to tie isté dôsledky ako keby táto náležitosť v zmluve splnená nebola vôbec. V konkrétnostiach danej veci v zmluve sú uvedené predpoklady, ktoré však neobsahujú žiadne konkrétne premenné, je tu uvedená len samotná RPMN. V tomto smere poukazuje na rozsudok SD EÚ vo veci C-448/17 Danko, v ktorom v bode 66 odôvodnenia sa uvádza, že rovnako ako neuvedenie RPMN v zmluve o úvere sa musí posudzovať situácia, keď zmluva obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý však nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, čo v princípe dopadá na okolnosti posudzovanej veci.

5. Žalovaná nevyužila svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore (žalobca), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o určenie neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve (časť zamietajúceho výroku I.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a v zostávajúcej zamietajúcej časti (o určenie, že úver je bez úrokov a poplatkov - zvyšok zamietajúceho výroku I.) a v súvisiacej časti o trovách konania (výrok II.)

podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátiť súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležité verejný záujem.

8. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

9. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobu v oboch jej častiach (tak o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, ako aj o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru) výrokom I. zamietol a výrokom II. rozhodol o nároku žalovanej na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

10. Žalobca v odvolaní uvádza, že prostredníctvom neho napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu, uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces a nesprávne právne posúdenie), skutkovo v konkrétnostiach sa odvolacími námietkami dotýkajúc nesplnenia si zákonnej povinnosti súdom prvej inštancie skúmať splnenie povinnosti žalovanej pred uzatvorením zmluvy preverovať bonitu žalobcu (tiež nevyšporiadaním sa s touto problematikou v odôvodnení rozhodnutia napriek argumentom produkovaným žalobcom v tomto smere v žalobe) a nesprávneho posúdenia (ne)splnenia si povinnosti žalovanej uviesť v zmluve obligatórne náležitosti zmluvy dané ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (žalobca naďalej tvrdí absenciu uvedenia predpokladov na výpočet RPMN v zmluve, pre neuvedenie v princípe reprezentatívneho výpočtu RPMN a tým prakticky nesplnenie informačnej povinnosti voči spotrebiteľovi, ako účelu danej právnej úpravy).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní. Jeho naplnenie je jedným zo zákonných dôvodov pre zrušenie rozhodnutia.

12. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

13. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie predovšetkým primárne správne posúdil zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovanou ako spotrebiteľskú, na ktorú dopadajú normy spotrebiteľského práva (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, tiež zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. 15.03.2017).

14. Za správny je potrebné považovať tiež jeho následný postup vzťahujúci sa k prvej časti žaloby (o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok), keď vo svetle tak svojej zákonnej povinnosti danej mu ust. § 298 CSP v spojitosti s ust. § 53 Občianskeho zákonníka skúmal, či zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje ustanovenia, vykazujúce znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky, pričom jeho zamietajúce rozhodnutie čo do tejto časti, založené na závere o ich absencii, ktorý je v odôvodnení rozhodnutia dostatočne odôvodnený (a to aj vo vzťahu k tým zmluvným podmienkam, ktoré za neprijateľné považoval samotný žalobca) a za stavu, že odvolateľ správnosť skutkových, či právnych záverov na ktorých súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie v tejto jeho časti, produkovaním žiadnych konkrétnych skutkových námietok nenapádal, nebolo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto jeho časti spôsobilé k inému, ako potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu za použ. § 387 ods. 1 CSP.

15. Všetky konkretizované ťažiskové skutkové námietky žalobcu produkované v odvolaní, smerujú z hľadiska ich obsahu k tej zamietajúcej časti rozhodnutia a jeho odôvodnenia, ktoré sa vzťahuje k žalobe

v jej zostávajúcej časti, ktorou požaduje žalobca určiť, že poskytnutý mu úver žalovanou je bez úrokov a poplatkov. Ich preskúmaním na rozdiel od zamietajúcej časti rozhodnutia vzťahujúcej sa k neprijateľnosti zmluvných podmienok, však odvolací súd dospel k záveru, že tieto indikujú bez ďalšieho k zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bola zamietnutá vyššie identifikovaná časť žaloby a to z dôvodov uvedených v ust. § podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP a súčasne v tomto rozsahu podľa § 391 ods. 1 CSP k vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pre naplnenie odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/CSP.

16. Odvolateľ primárne ťažiskovo namieta nesprávnosť rozhodnutia v tejto jeho časti z dôvodu nesplnenia si zákonnej povinnosti súdom prvej inštancie skúmať (a to aj bez prípadných námietok žalobcu a o to viac, že boli v žalobe vznesené) splnenie povinnosti žalovanej ako veriteľa (dodávateľa) pred uzatvorením zmluvy preveriť bonitu žalobcu danú jej ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. vo svetle tiež článku 8 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice rady 87/102/EHS a to napriek tomu, že ust. § 11 ods. 2 ZoSpÚ sankcionuje dodávateľa pri jej nesplnení bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, uplatnenia ktorej sankcie sa vlastne žalobca prostredníctvom druhej časti žaloby (o.i. aj z tohto dôvodu) domáha, naviac dôvody svojej nečinnosti v tomto smere, ako ani zodpovedanie argumentácie žalobcu vo vzťahu k tejto problematike, nie je obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

17. Vyššie uvedené námietky žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako plne dôvodné.

18. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (15.03.2017) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy, spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru, povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

19. Podľa § 11 ods. 2 ZoSpÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

20. Vo svetle uvedeného nemožno pochybovať, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ tak existujúcu situáciu klienta (najmä jeho príjmy a výdavky), ako aj skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je tak v zmysle reálneho naplnenia tejto povinnosti potrebné klásť na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z v tom čase existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Účelom ani zmyslom tejto povinnosti samozrejme nie je nadobudnutie stopercentnej istoty o splatení úveru, keďže nie je možné s istotou vylúčiť situácie, že spotrebiteľ príkladmo dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie, či nastanú iné, na jeho situáciu negatívne dopadajúce skutočnosti. Zákonodarca zavedením tejto povinnosti sledoval efektívne zamedzenie predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní v čase uzatvorenia zmluvy a reálne ani vo svetle svojich v tom čase existujúcich pomerov do budúcnosti svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona vyplýva, že tieto informácie si má veriteľ zabezpečiť sám (avšak tiež v spolupráci so žiadateľom o úver). Jeho povinnosťou je takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť prípadne s odbornou starostlivosťou rozhodnúť, ktoré z nich je nevyhnutné ďalej tiež aj overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľa síce zaťažuje povinnosť poskytnúť veriteľovi (avšak len na jeho žiadosť) úplné, presné a pravdivé údaje, čo tak nezbavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver je tak stav

(zistenie veriteľa), keď tomuto v závislosti na frekvencii splácania zostane v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške, čo vyžaduje zo strany dodávateľa zanalyzovanie tak príjmov, ako aj výdavkov u konkrétneho žiadateľa o úver. Samostatné analyzovanie príjmov bez analýzy výdavkov, či naopak, nie je logicky spôsobilá k reálnemu posúdeniu úverovej schopnosti (bonity) spotrebiteľa, ako žiadateľa o úver. Dôsledkom podcenenia bonity veriteľom nie je neplatnosť zmluvy, ale neposkytnutie mu ochrany pre prípad zistenia, že tento hrubou nedbanlivosťou porušil svoju zákonnú povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa a to prostredníctvom uplatnenia sankcie voči nemu uvedenej v ust. § 11 ods. 2 ZoSpÚ v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľovi poskytnutého úveru.

21. Vychádzajúc z vyššie uvedeného nemožno pochybovať o tom, že bolo nielen plne opodstatnené, ale priamo neopomenuteľné zo strany súdu vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity žalobcu zo strany žalovanej a splnenie tejto povinnosti vo svetle ust. § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11 ods. 2 ZoSpÚ následne vyhodnotiť, ako jednej zo zákonných podmienok, ktorej splnenie pri uzatvorení zmluvy vyžaduje právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, Zákon o spotrebiteľských úveroch a ďalšie) o to viac s ohľadom na predmet žaloby, ktorú povinnosť si súd prvej inštancie tak, ako to dôvodne namieta odvolateľ zjavne nesplnil a to nielen vo svetle jej ex offo preskúmania, ale ani vo svetle žalobcom produkovanej argumentácie v tomto smere obsiahnutej v žalobe, pričom navyše v odôvodnení nie je ani zmienka o dôvodoch jeho nečinnosti v tomto smere vrátane absencie aplikácie ustanovení na túto problematiku dopadajúcich (ktoré sú citované vyššie) a zodpovedania príslušnej argumentácie žalobcu napriek tomu, že prostredníctvom o.i. tiež splnenia tejto povinnosti veriteľa, má byť poskytnutá účinná ochrana spotrebiteľovi, ktorej sa druhou časťou žaloby domáha a dosiahnutie ktorej by bez skúmania splnenia tejto povinnosti z tohto dôvodu nebolo možné.

22. Povinnosť vnútroštátnych súdov ex offo skúmať, či veriteľ konal pred poskytnutím spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou, ako aj to, že dôkazné bremeno v konaní o splnení povinnosti konať s odbornou starostlivosťou zaťažuje výlučne veriteľa a nikdy nie spotrebiteľa, vyplýva z niekoľkých rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, na ktoré v odvolaní dôvodne poukazuje žalobca (rozhodnutie SD EÚ C-679/18, SD EÚ C-449/13, SD EÚ C-377/14 a ďalšie). Súdny dvor EÚ dospel k záveru, podľa ktorého o.i. článok 8 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica...“) sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladá povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto Smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa článku 23.

23. Keďže z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by žalovaná bola o vlastnej vôli predložila doklady preukazujúce rozsah a spôsob skúmania bonity žalobcu pred uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy vo svetle splnenia si povinnosti danej ust. § 7 ods. 1 ZoSpÚ (takéto doklady nie sú súčasťou spisového materiálu) a pre objektivitu veci je potrebné dodať, že súd prvej inštancie ju pred rozhodnutím vo veci samej na predloženie takýchto dokladov ani vo svetle ust. § 295 CSP, ktoré je v spotrebiteľských veciach prelomením dispozičného princípu v civilnom procese s cieľom poskytnúť spotrebiteľovi čo najväčšiu ochranu jeho práv garantovaných hmotným právom a umožňuje tak súdu obstarat' a vykonať dôkazy v tomto type sporu aj z úradnej povinnosti (teda bez toho, aby ich vykonanie jedna zo strán navrhla) nevyzval a s prípadným nesplnením tejto povinnosti žalovanej a jej možnými dôsledkami sa napriek formulácii druhej časti žaloby žiadnym spôsobom nezaoberal a nevysporiadal a žalobu vo svetle citovanej právnej úpravy ani neposudzoval, jeho rozhodnutie je v tomto smere z hľadiska uvedeného minimálne predčasné a z dôvodu potreby doplnenia dokazovania v naznačenom smere pre jeho neúčelnosť vykonaním odvolacím súdom, ako aj z hľadiska vytvorenia priestoru stranám na zaujatie stanoviska k danej problematike, indikujúce výlučne k zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu v dotknutej časti.

24. V ďalšom odvolateľ namieta nesprávnosť posúdenia (ne)splnenia si povinnosti žalovanej uviesť v zmluve obligatórne náležitosti zmluvy dané ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (žalobca naďalej tvrdí absenciu uvedenia predpokladov na výpočet RPMN v zmluve, pre neuvedenie v princípe reprezentatívneho výpočtu RPMN a tým prakticky nesplnenie informačnej povinnosti voči spotrebiteľovi, ako účelu danej právnej úpravy).

25. Nemožno pochybovať, že vychádzajúc z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ účinného v čase uzatvorenia zmluvy je vyžadované, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere boli pod sankciou jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvedené tiež obligatórne náležitosti, a to ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere s tým, že sa musia uviesť v zmluve všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Nemožno tiež pochybovať o tom, že zmyslom a účelom tohto ustanovenia (vo svetle tiež článku 10 ods. 2 Smernice) je jednak umožniť kontrolu správnosti postupu poskytovateľa spotrebiteľského úveru pri vypočítaní RPMN zo strany orgánov kontroly vrátane súdov, ale súčasne ako na to správne poukazuje odvolateľ, tiež informovať spotrebiteľa o výške nákladov, ktoré bude musieť v spojitosti s úverom vynaložiť a tiež o spôsobe, akým si môže overiť, či výsledná v zmluve uvedená RPMN je vypočítaná správne z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy.

26. Pravdou síce je, že samotné znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ v zmysle jeho znenia výslovne nevyžaduje uviesť v zmluve priamo vzorec výpočtu RPMN, ani samotnú konkrétnu rovnicu po dosadení údajov do tohto vzorca, na základe ktorej je RPMN vypočítaná, ako to v bode 43. odôvodnenia uvádza súd prvej inštancie (čím zdôvodňuje o.i. nedôvodnosť argumentácie žalobcu v tomto smere) odvolací súd však zastáva názor, že zvolená interpretácia je neudržateľne formalistickou, nezohľadňujúcou ďalšie súvislosti a tak popierajúcou samotný zmysel a účel tejto právnej úpravy. Za splnenú totiž nemožno považovať vyššie uvedenú zákonnú podmienku v prípade, ak síce z hľadiska vedomosti dodávateľa, či súdu ako práva znalého, sú v zmluve uvedené veličiny, ktoré boli pri výpočte RPMN použité (výška splátky, frekvencia splátky, doba trvania zmluvy a ďalšie) a súd aj dodávateľ sú schopní ich z hľadiska ich účelu takto identifikovať ako predpoklady pre jej výpočet, ktoré však z hľadiska opoznatelnosti priemerného spotrebiteľa, pokiaľ tieto výslovne nie sú konkretizované ako veličiny slúžiace na tento účel a zmluva tak neobsahuje týmto spôsobom konkretizované premenné, použité k výpočtu s absenciou znázornenia spôsobu výpočtu, teda ich použitia na daný účel (prostredníctvom uvedenia reprezentatívneho výpočtu), ako dôvodne na to poukazuje tiež žalobca v odvolaní, majú pre spotrebiteľa z hľadiska naplnenia informačného účelu prakticky nulovú výpovednú hodnotu, dôsledkom čoho nemožno udržateľne prijať záver o absencii nedostatku dotknutej obligatórnej náležitosti v zmluve. Podľa názoru odvolacieho súdu by tento nedostatok spočívajúci v nedostatočnom (z hľadiska opoznania spotrebiteľa) identifikovaní predpokladov pre výpočet RPMN priamo v zmluve, bolo možné udržateľne preklenúť len v prípade, ak by dodávateľ v konaní preukázal, že si splnil pred uzatvorením zmluvy svoju informačnú povinnosť danú mu ust. § 4 ods. 1 písm. g/ ZoSpÚ spočívajúcu v tom, že v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere, poskytol spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o.i. aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a o RPMN, znázornenej pomocou reprezentatívneho príkladu, v ktorom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pri poskytovaní ktorých je veriteľ povinný zohľadniť skutočnosti uvedené pod bodmi 1 a 2 tohto ustanovenia. Len v takomto prípade totiž podľa názoru odvolacieho súdu (teda pri splnení tejto informačnej povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi) možno uzavrieť, že napriek tomu, že v zmluve síce sú uvedené predpoklady pre výpočet RPMN, avšak v tomto konkrétnom prípade pre priemerného spotrebiteľa neopoznatelným spôsobom (v zmysle spôsobu ich použitia pre matematický výpočet RPMN umožňujúci mu overiť tak správnosť výpočtu, ako aj identifikovať veličiny, ktoré na jej výšku majú ťažiskový dopad), došlo k naplneniu zmyslu a účelu dotknutého ustanovenia. Už samotný fakt, že pre naplnenie povinnosti dodávateľa uvedenej v § 4 ods. 1 písm. g/ ZoSpÚ zákon vyžaduje informovať spotrebiteľa nielen o výške RPMN, ale vyžaduje jej znázornenie pomocou reprezentatívneho výkladu, v ktorom musia byť uvedené všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN, nasvedčuje v prospech vyššie uvedenej interpretácie. Pri absencii takéhoto znázornenia je totiž ťažko predstaviteľné, že priemerný spotrebiteľ by si mohol správnosť výpočtu RPMN overiť, na čo vlastne v uvedenom ustanovení zákonodarca priamo reaguje a spotrebiteľa v tomto smere takto chráni. V súhrne teda, ak takýto reprezentatívny príklad s konkrétnymi premennými absentuje priamo v samotnej zmluve, o ktorý prípad zjavne ide v posudzovanej veci, predpokladom pre udržateľný záver o tom, či v zmluve uvedené údaje predpísané ako náležitosti dané ust. § 9 ods. 2 písm. k/ (predpoklady pre výpočet RPMN) sú postačujúce, je potrebné zistenie, či pred podpisom zmluvy v dostatočnom časovom predstihu bol žalobca zo strany žalovanej informovaný o výške RPMN znázornenej pomocou reprezentatívneho výpočtu, v ktorom boli uvedené všetky predpoklady, v konkrétnosti danej veci použité na výpočet tejto RPMN, keďže len v takomto prípade možno ustáliť, že zmysel a účel ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ, pokiaľ ide o

formu a spôsob uvedenia predpokladov pre výpočet RPMN v samotnej zmluve, mohol byť objektívne a spravodlivo naplnený.

27. Pri posudzovaní tejto otázky je potrebné si uvedomiť, že ročnou percentuálnou mierou nákladov sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 zákona č. 129/2010 Z. z. a tak významnosť tohto údaju pre spotrebiteľa a tým aj dôraz na pre spotrebiteľa opoznatelné uvedenie tohto údaju v zmluve vrátane predpokladov na jeho výpočet a spôsob jeho výpočtu spočíva v tom, že ročná percentuálna miera nákladov je základný porovnávaci údaj, ktorý spotrebiteľovi umožňuje jednoduché porovnanie nákladov na spotrebiteľský úver, o ktorom spotrebiteľ uvažuje, s nákladmi na spotrebiteľské úvery, ktoré ponúkajú iní poskytovatelia úverov. Jeho nesprávne uvedenie, či pre spotrebiteľa neidentifikovateľný spôsob jeho výpočtu, či neidentifikovanie konkrétnych údajov, ktoré k výpočtu sú použité, narušuje prístup spotrebiteľa k výkonu tohto jeho práva, prípadne jeho ekonomické správanie tak, že tento môže bez dostatočnej informovanosti urobiť rozhodnutie, ktoré by inak neurobil.

28. Záverom odvolací súd poukazuje tiež na to, že v prospech opodstatnenosti vyššie uvedenej námietky odvolateľa, ako aj zvolenej interpretácie tejto problematiky odvolacím súdom, nasvedčujú tiež závery rozsudku SD EÚ vo veci C-448/17 Danko, na ktoré v odvolaní tiež žalobca poukazuje, vychádzajúc z ktorých rovnako ako neuvedenie RPMN v zmluve o úvere sa musí posudzovať situácia, keď zmluva obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, čo má rovnaké dôsledky, ako keby RPMN v zmluve uvedená nebola vôbec, čo nasvedčuje v prospech oprávnenosti požiadavky odvolateľa, že z hľadiska dotknutej náležitosti pre záver o jej danosti, sa vyžaduje nielen uvedenie výslednej hodnoty RPMN, ale tiež jej matematický výpočet znázornený prostredníctvom nielen všeobecného vzorca pre jej výpočet, ale priamo vzorca s doplnením konkrétnych údajov k výpočtu použitých.

29. Keďže súd prvej inštancie sa ani touto problematikou vo svetle vyššie uvedených teoretických východísk nezaoberal, splnenie informačnej povinnosti žalovanej neskúmal, na ňu dopadajúcu právnu úpravu v potrebnom rozsahu neaplikoval, jeho závery aj v tomto smere nie sú spôsobilé k inému, ako k zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu.

30. S poukazom teda na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je z hľadiska vyššie uvedených dôvodov nesprávne, doposiaľ vykonané dokazovanie nie je dostatočné, pričom jeho vykonanie presahuje limity účelnosti jeho vykonania odvolacím súdom, bolo potrebné toto za použitia ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v rozsahu jeho zamietajúcej časti o žalobe na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (zostávajúca časť zamietajúceho výroku I.) a súvisiacej časti o trovách konania (výrok II.) zrušiť a vec vrátiť v tomto rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP), v ktorom je právny názor odvolacieho súdu záväzný (§ 391 ods. 2 CSP).

31. Súd prvej inštancie po vrátení veci doplní vo svetle ust. § 295 CSP dokazovanie v naznačenom smere (vyzve žalovanú na predloženie dokladov preukazujúcich splnenie tak jej povinnosti skúmať bonitu žalobcu, ako aj informačnej povinnosti pred uzatvorením zmluvy o úvere), v konaní bude postupovať v súlade s procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu prvej inštancie, svojím procesným postupom poskytne účastníkovi konania možnosť realizovať procesné práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky, CSP, bude sa zaoberať aj všetkými argumentmi a prípadnými ďalšími dôkaznými návrhmi účastníkov konania, vykonané dôkazy starostlivo vyhodnotí v zmysle zásad uvedených v ust. § 191 CSP a vo veci opätovne s akcentom na zmysel a účel spotrebiteľského práva rozhodne. Svoje rozhodnutie je súd prvej inštancie povinný odôvodniť v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby argumenty v ňom obsiahnuté dávali dostatočný predpoklad na vykonanie jeho prieskumu v prípadnom ďalšom odvolacom konaní, pokiaľ samozrejme bude vyvolané.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 396 ods. 1, 3 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).